

ՆԱՐԵԿ ՍԱՐԳՍՅԱՆ

Մայր Աթոռի ճարտարապետական խորհրդի ատենապետ

ՀՀ վաստակավոր ճարտարապետ, պրոֆեսոր

ՀՀ պետական մրցանակի կրկնակի դափնեկիր

Ֆրանսիայի «Արժանիքի համար» Ազգային շքանշանի ասպետ

ԳԱՐԵԳԻՆ Բ. ՎԵՋԱՓԱՌ ԶԱՅՐԱՊԵՏԻ ՇԻՆԱՐԱՐԱԿԱՆ ԳՈՐԾՈՒՆԵՈՒԹՅՈՒՆԸ

Վեհափառ Հայրապետի հետ իմ շփումներն սկիզբ են առել 1990-ական-
ների առաջին կեսերից, երբ նա դեռեւս Արարատյան թեմի առաջ-
նորդն էր: Այդ տարիներին ես Երեւանի ճարտարապետաշինարարական
ինստիտուտի ճարտարապետության բաժնի ղեկանն էի: Մեր ուսումնա-
կան հաստատության բաժինները բարերար Լուիզ Սիմոն Մանուկյանի
կողմից Արարատյան թեմի միջոցով որպես աջակցություն ստացել էին
համակարգիչներ, ինչն այդ ժամանակների համար աներեւակայելի մի
ճոխություն էր: Այդ առիթով էլ հենց ծանոթություն եմ հաստատել Վեհա-
փառ Հայրապետի հետ: Այնուհետեւ, սկսած 1999 թվականի վերջերից, երբ
Գարեգին Բ.-ն արդեն Ամենայն Հայոց Կաթողիկոսն էր, իսկ ես՝ Երեւան
քաղաքի գլխավոր ճարտարապետը, սկիզբ դրվեց Մայր Աթոռի հետ իմ՝
տասնամյակների հասնող աշխատանքային համագործակցությանը:

Վեհափառ Հայրապետի կողմից հրավեր ստացա անդամակցե-
լու Մայր Աթոռի ճարտարապետական խորհրդին: Խորհրդի կազմում
ընդգրկված էին ժամանակի անվանի ճարտարապետներ եւ արվեստա-
գետներից շատերը՝ Վարազդատ Հարությունյանը, Զիմ Թորոսյանը, Գրի-
գոր Խանջյանը, Ռոմեո Զուլհալյանը, Հրաչ Պողոսյանը եւ այլք:

2013 թ. վերջերին Վեհափառ Հայրապետի ձեռամբ ստանձնեցի նույն
խորհրդի ատենապետի պարտականությունները (ակադեմիկոս Զիմ Թո-
րոսյանի վախճանից հետո) եւ շարունակում եմ կատարել ծառայություն-
ներս առ այսօր:

Վեհափառ Հայրապետի ղեկավարությամբ ավելի քան երկու տասնա-
մյակ է, ինչ մասնակցում եմ Մայր Աթոռի շինարարական տարբեր ծրա-
գրերի իրականացմանը:

Կարող եմ վստահաբար պնդել, որ Վեհափառի շինարարական գործունեության ծավալները եւ աշխարհագրական ընդգրկումը աննախադեպ են. Մայր Տաճարի տարածքի բարեկարգում, մատենադարանի եւ նոր եկեղեցիների շինություն, Հայաստանի բազմաթիվ վանքերի եւ եկեղեցիների վերականգնում եւ հարակից տարածքների բարեկարգում, կաթողիկոսի նոր հոյակերտ նստավայրի եւ այլ վարչական շենքերի կառուցում, բազմաթիվ այլ շինարարական նախագծերի իրականացում: Սակայն, կանգնած լինելով խնդրի ակունքներում, ականատես եմ, ըստ իս, վեհափառի ամենամեծ, ես կասեի, պատմական եւ խիզախ մի որոշման ծրագրի իրագործմանը՝ Մայր Տաճարի ամբողջական վերակառուցմանը: Հիրավի, պետք է մեծ ուժ, հավատ եւ սերունենալ հանդեպ մեր հավատքի կենտրոնը՝ ձեռնարկելու համար նման խոշոր, բոլոր առումներով բարդ, նյութական հսկայական միջոցներ պահանջող գործը: Նրա համար այս ծրագրի իրացման ճանապարհին չեն եղել ու չկան մեծ եւ փոքր հարցեր: Մեծագույն բծախնդրությամբ Գարեգին Բ. կաթողիկոսը խորամուխ է լինում Մայր Տաճարի վերակառուցմանն առնչվող ամենազանազան մանրամասների մեջ՝ կարեւորություն տալով հարդարման նյութերի ճիշտ ընտրությանը, չանտեսելով ճարտարագիտական եւ տեխնիկական լուծումները եւ աչքաթող չանելով Տաճարի ջրամեկուսացման, օդափոխության, սառեցման եւ հովացման արդյունավետ համակարգերի ներդրման, արտաքին եւ ներքին լուսավորության անցկացման հետ կապված աշխատանքները: Նշված եւ նմանօրինակ բազմաթիվ այլ հարցերի եւ խնդիրների շուրջ ծավալվող քննարկումներին եւ դրանց արդյունքում որոշումների կայացման գործին վեհափառն իր անմիջական մասնակցությունն ու նպաստն է բերում:

Իր անհանգիստ եւ խիստ պատասխանատու բնավորությունը պատճառ է դառնում, որ հաճախ շինարարները հընթացս նեղսրտեն եւ որոշ տարակարծություններ ունենան, սակայն աշխատանքների ավարտից հետո միայն իրենց խորը հիացմունքն են արտահայտում ստացված արդյունքի վերաբերյալ՝ ուրախանալով եւ հպարտանալով իրենց կառուցումով եւ անպայման խոստովանում են, որ, եթե չլիներ Վեհափառ Հայրապետի խստապահանջությունը, հազիվ թե այսպիսին լիներ վերջնարդյունքը: Այս տարիներին ես ինքս բազմաթիվ նման իրավիճակների ականատեսը եւ մասնակիցն եմ եղել:

Ամփոփում եմ խոսքս այն խորին համոզումով, որ Հայոց 132-րդ կաթողիկոսը՝ Գարեգին Բ. Վեհափառ Հայրապետը թեկուզ միայն իր շինարարական գործունեությամբ արդեն իսկ ամրագրել է իր տեղը հայ եկեղեցաշինության պատմության մեջ՝ որպես ջահակիր առաջնորդ ճանապարհ ցույց տալով հաջորդ սերունդներին:

Ինձ համար մեծ պատիվ է քայլել նրա հետ կառուցապատման իր ազգանվեր ծրագրերը իրականություն դարձնելու ճանապարհով:

